

JERUSALEM

JERUSALEM

Jerusalem ændrer dramatisk karakter

Jerusalem er dramatisk ved at ændre karakter. Jerusalem var i århundreder den vigtigste by i Palæstina. Her lå hospitaler, skoler, universitet, administrative centre og markeder. Her drog man hen for at forrette bøn i moskeer og kirker. Byen var også et kulturelt, historisk, socialt og politisk centrum for muslimer, kristne og jøder i området. Ifølge FNs delingsplan af 1947 skulle Jerusalem ikke tilhøre hverken Israel eller Palæstina, men sættes under international administration. Alligevel har Israel siden 1948 målrettet arbejdet på at omdanne Jerusalem til en udelt jødisk-israelsk hovedstad.

Etnisk udrensning

Israelerne erobrede Vestjerusalem i 1948. Muslimske og kristne palæstinensere blev fordrevet fra 39 landsbyer og otte bydele til flygtningelejre i Østjerusalem, på Vestbredden og til nabolandene. Deres hjem blev overtaget af jøder eller revet ned. I 1967 erobrede israelerne også Østjerusalem. Den etniske udrensning i Østjerusalem begyndte få uger efter. Omkring 5000 palæstinensere blev fordrevet og deres hjem jævnet med jorden alene for at skaffe jøder uhindret adgang til Grædemuren. Desuden annekterede Israel 28 palæstinensiske områder nord, øst og syd for byen – op til de tætbefolkede palæstinensiske byer Ramallah og Betlehem - for at annektere mest mulig jord.

Opdeling og adskillelse af mennesker

De indbyggere, som på en bestemt dato opholdt sig i det nye israelske besatte „Stor-Jerusalem“, fik et særligt Jerusalem-identitetskort. Palæstinensere på Vestbredden fik palæstinensiske ID-kort. Efter Oslo-aftalerne fik det stor betydning. Folk med palæstinensisk ID-kort fik indskrænket adgang til de palæstinensiske områder i Jerusalem – for at besøge familien, forrette bøn, gå på universitetet eller komme på hospitalet.

I dag har Muren afskåret Østjerusalem fra dets forstæder og Vestbredden. Muren og nogle få højteknologiske checkpoints ved Ramallah og Betlehem forhindrer effektivt adgang til Jerusalem uden særlig tilladelse fra de israelske myndigheder.

Palæstinensere med Jerusalem ID-kort fik ikke israelsk statsborgerskab, men kun opholdstilladelse. De betaler skat og kan stemme til lokalvalg, men ikke til parlamentsvalg. Opholdstilladelsen kan trækkes tilbage ved længere tids ophold udenfor byen, for eksempel ved studier og arbejde i udlandet eller på Vestbredden. De skal fremvise telefon- og elregninger for at bevise, at de har fast bopæl i Jerusalem.

Siden 1967 har ca. 10.000 fået frataget deres Jerusalem ID-kort og dermed også opholdstilladelsen. Ægtepar med hver sin type ID-kort har ikke tilladelse til at bo sammen i Jerusalem. Hvis personer med Jerusalem ID-kort flytter til Vestbredden, risikerer de at miste kortet og retten til at komme til Jerusalem.

*Nedrivningsordre.
Israel udnævner palæstinensiske
kvarterer til „grønne zoner“,
hvor der ikke må bygges, huse rives
ned, og beboerne fordrives.*

Systematisk fordrivelse

På trods af at FN aldrig har anerkendt Israels ret til Jerusalem, har Israel siden 1967 bygget store bosættelser på palæstinensisk jord både i den indre og ydre del af Østjerusalem. Her bor i dag 300.000 jødisk-israelske statsborgere.

Israels mål er at ændre befolkningens sammensætning til 75% jøder i et Storjerusalem med muren som afgrænsning og adgang forbudt for palæstinensere fra Vestbredden. Israel laver byplaner, som gør palæstinensiske kvarterer og jord til „grønne zoner“, som ikke må bebygges. Huse bliver nedrevet, og beboerne fordrivet. Senere bliver disse områder igen erklæret for byområder, og der opføres jødiske bosættelser.

For palæstinensere i Østjerusalem er det så godt som umuligt at opnå byggetilladelse – i 2008 blev der givet i alt 18 byggetilladelser. Når familierne vokser, må familierne udvide boligen, men de risikerer nedrivning. Også folk, som har boet i deres huse i generationer, risikerer nedrivning eller fordrivelse. Det sker for tiden især i kvartererne Sheikh Jarra og Silwan. Godkendte jødiske bosættere flytter straks ind i husene.

Fra 2000 til og med 2008 har israelerne nedrevet 695 palæstinensiske huse, som husede en eller flere storfamilier, og mange hundrede har fået nedrivningsordre. Der er ingen genhusning eller erstatning. Tværtimod må ejerne betale for nedrivning af

deres egne huse, samtidig med at de taber den opsparing, huset repræsenterer. Især kvinderne rammes hårdt ved nedrivningerne, idet deres identitet og hele tilværelse er tæt knyttet til hjemmet.

Bosætterbevægelsen, bystyret og militæret arbejder tæt sammen. I de palæstinensiske kvarterer forfalsker bosættere skøder og overtager huse med magt eller opkøber via stråmænd. Herefter sker de store forandringer i kvarteret med hegn, vagter og israelske flag. Med det stærkt kritiserede israelske byggeri i område E1 mellem Østjerusalem og bosættelsen Ma'aleh Adumim på Vestbredden adskilles den nordlige og sydlige del af Vestbredden totalt.

Israels politik går ud på at sikre Jerusalem som „Israels evige og udelelige hovedstad“. Derfor gør israelerne alt, hvad de kan, for at øge antallet af jødiske israelere i byen og formindske antallet af palæstinensere.

For Israel handler det om mest mulig jord – og færrest mulige palæstinensere

Ofte fremstilles den mere end 60 år lange konflikt mellem Israel og Palæstina som meget kompliceret. Men det handler grundlæggende om jord og fordrivelse, og set i det lys er konflikten såre enkel.

Denne folder er udgivet af Human Rights March/Kvinder i Dialog og Palæstina-Initiativet. Den er en af flere temafoldere, som konkret belyser Palæstina/Israel problematikken.

Folderne omhandler:

- Det handler om jord (2009/2013)
- Muren (2009/2013)
- Tyveri af vand (2009/2013)
- Israelske bosættelser (2009/2013)
- Gaza (2010/2013)
- Flygtningene (2009/2013)
- Jerusalem (2009/2013)
- Fængslinger og tortur (2009/2013)
- Israel og det Palæstinensiske mindretal (2013)
- FN og Israel (2013)
- EU og Israel (2009/2013)

Apartheid ikke kun i Sydafrika

Af FNs Internationale Konvention vedrørende bekæmpelse og straf for forbrydelsen Apartheid (1976) fremgår det, hvad FN forstår ved apartheid, nemlig undertrykkelse, fordrivelse og udryddelse af en etnisk gruppe eller et oprindeligt folk.

I Indien, USA og Sydafrika fik apartheid de udtryk, som magthaverne skønnede nødvendige det pågældende sted. Apartheid-systemerne var derfor forskellige. I nogle tilfælde kan sammenligninger mellem Sydafrika og Israel hjælpe på forståelsen, men der er også forskelle. Den israelske stat kombinerer apartheid, militær besættelse og kolonisering på sin egen måde. Men især sydafrikanere, blandt andet Desmond Tutu og Nelson Mandela, mener, at lighederne er mange.

Med disse foldere ønsker vi at sætte fokus på Israels apartheidpolitik ikke kun i de besatte områder – Vestbredden, Gaza og Østjerusalem – men også i selve Israel.

Kontakt os

Vil du være med til at sætte fokus på konfliktens indhold i din by, dit uddannelsessted, i din fagforening m.v., så sender vi dig gerne flere foldere og plakater. Vi kan også hjælpe med at finde oplægsholdere og gode film.

Kontakt os på telefon **6064 1948**

mail: pal.initiativ@gmail.com

eller hmr.info@gmail.com

Materialerne kan også downloades her:

www.palaestina-initiativet.dk

og www.humanrightsmarch.dk

